

Hi ha qui fracassa en aquesta escola?

En general la música agrada. Als alumnes els agrada fer música. El fracàs seria que l'escola no aconseguís motivar prou l'alumne. Els nens entren de molt petits, i quan tenen tres, quatre i cinc anys, és molt important que s'ho passin bé.

Després canvia?

Vénen altres fases que requereixen esforç, dedicació i continuïtat, i s'ha de saber conduir els alumnes cap a aquesta etapa de l'aprenentatge. Sempre dic als pares: "Us vindran les crisis i allò que no cada classe és una festa". Hi ha moments que poden ser fins i tot avorrits, però s'hi ha de passar. Hi ha pares que quan arriben aquestes crisis dubten.

Ai.

La reacció de vegades és: "No vull dur el meu fill si no ve content" o "és que jo no vull que es dediqui a la música". Però és que no cal que s'hi dediqui! Per fer alguna cosa en el món de la música fa falta un esforç mínim. I aquest esforç, i això és una de les coses boniques d'aprendre música, servirà per a tot el que facin a la vida.

La direcció et deixa temps per fer música fora de l'escola?

Ara mateix no. La meva especialitat és dirigir cors i he fet un parèntesi de dos anys, però tinc ganes de tornar-ho a agafar. També tinc ganes de fer alguna cosa que no tingui res a veure amb la música, però potser hauré d'esperar a jubilar-me.

Com et veus d'aquí a uns anys?

Curiosament em veig fent classes! M'agradaria fer-me molt velleta fent classes. M'agrada molt el contacte amb els alumnes, veure'ls créixer. I la música és un privilegi. Em considero una persona molt privilegiada de treballar ensenyant música. Et dona molt, reps molt.

La música t'ha vingut per família?

A casa hi havia molta afició a la música. El meu pare havia tocat el violí de jove però amb la guerra i la postguerra ho va haver de deixar. Però a casa tenien molt clar que tant la meva germana com jo estudiéssim música. Vam començar cantant en una coral infantil i després vam fer piano al conservatori del Liceu. Em vaig formar en música clàssica, però la meva formació musical més autèntica prové del món coral.

Per què?

Vaig tenir la sort de poder cantar en un cor molt bo de Barcelona, el Cor Madrigal. Vaig començar formant part de L'Esquellerinc, el cor de petits, que de gran vaig dirigir. Després vaig entrar al cor de mitjans i més endavant al cor mixt. La gran aspiració era entrar al Cor Madrigal.

Anna Casanovas a L'Aliança, on fa una vintena d'anys va néixer l'escola de música que seria la llavor de l'escola mancomunada actual.

I hi vas entrar.

Sí, i a partir d'aquí em va agafar el cuquet de dirigir i em vaig formar en la direcció coral. Fins i tot vaig arribar a dirigir el Cor Madrigal durant uns mesos, quan el Manel Cabero va plegar i abans que hi hagués la Mireia Barrera, la directora actual.

Darrere una vocació hi sol haver un mestre.

Va ser una sort treballar amb el Manel Cabero, el fundador del Cor Madrigal i de tota la família Madrigal. Amb ell vaig descobrir què significa realment la música. El que estudiava al conservatori era una altra cosa.

Parla'ns dels teus gustos musicals.

Depèn del moment. M'agrada la música antiga, la música medieval i, en el vessant coral, sobretot del Renaixement. També molt la música tradicional, el jazz, i naturalment compositors clàssics com Bach, Mozart, Debussy, Sibelius... Sóc molt variada pel que fa als estils. Escoltes tantes coses boniques!

La bellesa va lligada amb la música.

La bellesa no està lligada amb tot? I, alerta, la música és una cosa especial però també molt propera. Sempre hi és, fins i tot quan no en vols. Vas a qualsevol bar o botiga i hi ha música. Quina contaminació acústica!

El silenci no agrada.

Però la música sense el silenci tampoc no té sentit. La música la fem servir molt, però no en gaudim tant perquè ens falten moments de silenci. I el silenci és molt necessari per viure.

Carme Badia i Puig